

Sag C-479/04

Laserdiskens mundtlige indlæg

Høje Domstol.
Retspræsident.
Ærede dommere og generaladvokat.

Dette indlæg er sammen med de øvrige dokumenter i sagen lagt ud på internettet på adressen www.samhandeljatak.dk.

Jeg har lagt sagen ud på internettet, fordi EUs fremtid står på spil.

EU er i krise.

To folkeafstemninger har forkastet EUs forfatning.

Den seneste undersøgelse viste, at kun 50 % af EUs befolkning bakker op om EU. Lissabon-processen er slået fejl.

Den økonomiske vækst i EU er langt under målet.

Sagen forklarer delvist, hvorfor EUs konkurrenceevne er så ringe.

Sagen forklarer også, hvorfor borgerne ikke bryder sig om EU.

Dommen kommer til at besvare to spørgsmål, som optager borgerne.

De 2 spørgsmål er:

Er EU demokratisk?

Er EU til gavn for borgerne?

Mit indlæg er disponeret i 8 afsnit:

1. Virkningen af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2
2. Det kulturelle jerntæppe
3. Hvordan kunne det gå så galt?
 - a) Formålet med spredningsretten
 - b) Nødvendigheden af konsumtion
 - c) Kommissionens nye tekst og fortolkning
 - d) Den ulykkelige fejltagelse
4. Hovedproblem nr. 1: Magtfordrejning
5. Hovedproblem nr. 2: Proportionalitet
6. Bemærkninger til EU-institutionernes indlæg
7. Et par ord til Domstolen
8. Domstolens signal til EUs borgere

Afsnit 1: Virkningen af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2

I Danmark er der stor modstand mod denne bestemmelse.

Alle partier i Folketinget er imod.

Alle danske politikere mener, at loven er skadelig og vanskelig at overholde.

Jeg vil illustrere med nogle eksempler.

Eksempel 1: Jeg henviser til "Item one" på plancherne

I 1995 var jeg turist i Sankt Petersborg i Rusland.

På en markedsplads købte jeg dette smukke håndlavede skakspil.

Jeg er nødt til at tage skakspillet med mig i graven.

Jeg fik ikke rettighedshaverens samtykke til at sprede det i EU.

Så det er forbudt at sprede det i EU.

Det må ikke indgå i dødsboet, når jeg dør.

Marskandiseren har heller ikke lov at sælge det.

Hvis loven skal overholdes, må skakspillet begravnes sammen med mig.

Eksempel 2: Jeg henviser til "Item two" på plancherne

For mange år siden var jeg med til at starte Aalborg Comic Book Club.

Vi havde bytteaftener, hvor medlemmerne mødtes og byttede Comic Books.

Jeg er stor fan af Carl Barks.

Det er ham, der lavede historierne med Donald Duck og Uncle Scrooge.

Jeg samler især på de amerikanske udgaver, fordi jeg nyder at læse Carl Barks' originale amerikanske tekst.

Men nu er det forbudt at bytte tegneserier, der ikke er udgivet i EU.

Eksempel 3: Jeg henviser til "Item three" på plancherne

Det er min Fievel-kasket.

Det kalder jeg den på grund af tegnefilmmusen Fievel.

Den må jeg også tage med mig i graven.

Jeg købte den for nogle år siden, da jeg besøgte Universal Studios i Los Angeles.

Jeg må ikke give den til Røde Kors.

Røde Kors har en genbrugsbutik, men der må jeg ikke aflevere kasketten.

Det er ulovligt.

Røde Kors må heller ikke sælge kasketten i genbrugsbutikken.

Så ville Røde Kors overtræde loven.

Jeg har store samlinger af tegneserier, film og andre ting, som stammer fra den store verden udenfor EU.

Hvis loven skal overholdes, får jeg brug for en meget stor grav, når jeg dør.

Eksempel 4: Carl Th. Dreyers film på dvd

Jeg henviser til "Item Four" på plancherne.

Carl Th. Dreyer er Danmarks mest kendte internationale filminstruktør. Stumfilmen "*La Passion de Jeanne d'Arc*" fra 1928 er et internationalt anerkendt mesterværk.

I 1999 blev filmen udgivet på dvd af det amerikanske selskab Criterion.

Criterion er kendt for at udgive betydningsfulde film.

Criterion bruger det originale filmmateriale til deres udgivelser.

Det er dyrt, men det giver den bedste kvalitet.

Filmen restaureres digitalt, så billede og lyd bliver perfekt.

Criterion arbejder sammen med eksperter fra hele verden for at tilbyde relevant supplerende materiale af lige så høj kvalitet.

Casper Tybjerg fra Københavns Universitet er ekspert i Carl Th. Dreyer.

Han medvirker på udgivelsen af "*La Passion de Jeanne d'Arc*".

Hvis man ønsker det, kan man høre hans kommentarer sideløbende med filmen.

I 2001 udgav Criterion en boks med 3 af Carl Th. Dreyers andre mesterværker:

Det er "*Vredens Dag*", "*Ordet*" og "*Gertrud*".

Der er en ekstra film i boksen.

Det er dokumentarfilmen "*Min metier*".

Den er instrueret af Torben Skjødt Jensen.

Filmen vandt Bodil-prisen for årets bedste dokumentarfilm i Danmark i 1995.

Både Torben Skjødt Jensen og Carl Th. Dreyers fotograf Henning Bendtsen hjalp Criterion med at fremstille denne dvd-boks.

Carl Th. Dreyer døde i 1968, men han ville have været stolt, hvis han havde set resultatet.

Da boksen udkom, lavede Laserdisken et arrangement for at fejre det.

Torben Skjødt Jensen og Henning Bendtsen var med.

De skrev autografer og talte med kunderne.

Kort efter sendte de danske rettighedshavere et brev.

De truede med retssag, hvis jeg ikke holdt op med at sælge filmene.

Der er ikke planer om at udgive disse film i Danmark.

Rettighedshaverne vil bare sikre, at opdelingen af verden bevares.

Med tekniske anordninger har de opdelt verden i 6 regioner.

De vil kontrollere vareudvalg og pris og kvalitet i hver region for sig.

De tekniske anordninger er ikke længere nødvendige for at isolere Europa.

Infosoc-direktivet har isoleret Europa med et direkte forbud mod import.

Før infosoc-direktivet tilbød Laserdisken alle amerikanske dvd-udgivelser.

Jeg havde registreret 62.425 amerikanske dvd-udgivelser.

Jeg havde ikke dem alle på lager, men jeg tilbød at bestille dem hjem.

Det er kun de mest kommercielle titler, der også udgives i Danmark.

Det drejede sig om 6.895 titler.

Det er 11 %.

“*La Passion de Jeanne d’Arc*” og Carl Th. Dreyer-boksen er blot to eksempler ud af 55.530 titler, som er forbudt - og som *ikke* er udgivet i Danmark.

Eksempel 5: Jeg henviser til “Item Five” på plancherne

“*Blue Velvet*” af David Lynch er en af de 6.895 titler, som *er* udgivet i Danmark.

Men der er stor forskel på den amerikanske udgave og den danske udgave.

David Lynch var med til at fremstille den amerikanske dvd-plade.

Han ville sikre, at den er i god kvalitet og i widescreen filmformatet og med moderne surroundlyd.

Der er også dokumentarprogrammer på pladen.

Den danske udgave har ikke surroundlyd.

Den danske udgave har ingen dokumentarprogrammer.

Billedet er i det såkaldte pan/scan format.

Det betyder, at siderne er skåret væk, så billedet fylder hele skærmen på et almindeligt fjernsyn.

Filminstruktører og filmsamlere hader pan/scan-formatet.

Filminstruktøren Sydney Pollack var så utilfreds, at han lagde sag an mod Danmarks Radio, fordi tv-stationen havde vist hans film i en pan/scan-udgave.

Østre Landsret gav ham ret i, at filmen var kunstnerisk “lemlæstet”.

Retten brugte ordet “*lemlæstet*” - men ville ikke forbyde pan/scan-formatet.

De danske rettighedshavere har forbudt salget af den amerikanske dvd-plade.

De vil undgå, at forbrugerne vælger den gode kvalitet.

Som bilag til denne sag har jeg vedlagt Torben Skjødt Jensens brev om de kunstneriske konsekvenser af infosoc-direktivets forbud.

Konklusionen er, at infosoc-direktivet har følgende virkninger for borgerne i EU:

Vareudvalget er ringere.

Kvaliteten er ringere.

Priserne er højere.

Afsnit 2: Det kulturelle jerntæppe

EU har indført censur i gammel sovjetisk stil.

Borgerne i Sovjetunionen havde ikke adgang til Vestens kultur.

De kunne ikke frit købe de bøger og tegneserier, de gerne ville læse.

De kunne ikke høre det musik, de gerne ville høre.

De kunne ikke se de film, de gerne ville se.

Regeringen forhindrede dem i at købe Vestens varer.

Sådan er det *næsten* at være borger i EU i dag.

EU-borgerne kan ikke købe de bøger og tegneserier, de gerne vil læse.

EU-borgerne kan ikke høre det musik, de gerne vil høre.

EU-borgerne må ikke se de film, de gerne vil se.

EU forhindrer borgerne i at få adgang til varer og information fra verden udenfor.

Infosoc-direktivet har trukket et kulturelt jerntæppe ned over EU.

Borgerne i EU har ikke fri adgang til kulturgoder fra verden udenfor EU.

I Sovjetunionens tid bestemte staten, hvad borgerne måtte få adgang til.

I EU bestemmer de internationale selskaber, hvad borgerne må få adgang til.

Jeg siger: Den ene form for censur er lige så slem som den anden.

Jeg siger: Det er i strid med Menneskeretskonventionens artikel 10.

Afsnit 3: Hvordan kunne det gå så galt?

a) *Baggrunden for spredningsretten*

Sandheden er, at politikerne aldrig har ønsket, at det skulle gå sådan. Rettighedshaverne klagede over piratkopiering. Politikerne lyttede - og de forstod problemet med piratkopiering. De indførte spredningsretten som et effektivt middel mod piratkopiering. Det skete i låne/leje-direktivet i 1992. Dengang forklarede Kommissionen, hvorfor spredningsretten er en god ting: Det er fordi, det er nemt at gribe ind overfor en person, der *sælger* piratkopier. Det er i hvert fald lettere end at finde dem, der *fremstiller* piratkopier. Spredningsretten er meget mere effektiv end reproduktionsretten. Men begge dele er nødvendige.

Lad mig give et eksempel:

Jeg henviser til "Item six" på plancherne. Det er en piratkopi af den populære film "*Star Wars*". Det er ikke mig, der har fremstillet den. Reproduktionsretten kan *ikke* forhindre mig i at sælge denne piratkopi. Jeg overtræder ikke reproduktionsretten, hvis jeg sælger den. Men jeg overtræder spredningsretten. Det er spredningsretten, der forbyder mig at sælge piratkopier.

b) *Nødvendigheden af konsumtion*

Det er nødvendigt at begrænse spredningsretten. Hvis rettighedshaverne kan kontrollere ethvert salg, kan de også opdele det indre marked. Det kan EU selvfølgelig ikke tillade. Løsningen er begrebet konsumtion. Det betyder, at rettighedshaveren har udtømt sin spredningsret, når han har givet samtykke til spredning. Kodeordet er "samtykke". Når rettighedshaveren har givet samtykke til salg, kan eksemplaret spredes frit. Med den løsning er målet nået. På den ene side forbyder man spredning af piratkopier. På den anden side sikrer man en uforstyrret handel med eksemplarer, der *ikke* er piratkopier. Politikerne var tilfredse, og de blev enige om at vedtage låne/leje-direktivet. Stk. 2 var formuleret sådan, at spredningsretten ikke måtte forhindre samhandel mellem medlemsstaterne. Det Økonomiske og Sociale Udvalg sagde dengang i 1991, at stk. 2 lige så godt kunne undværes, fordi det blot svarer til Domstolens praksis.

c) *Kommissionens nye tekst og fortolkning*

Da drøftelserne var færdige, rettede Kommissionen teksten til. Kommissionen forsikrede, at det ikke betød væsentlige ændringer i indholdet. Men en af ændringerne var tilføjelsen af de to ord "i Fællesskabet" i anden linie. Spredningsretten blev vedtaget med den nye og nuværende formulering. I 1993 spurgte et parlamentsmedlem til den nye formulering. Både spørgsmål og svar er trykt i EF-tidende den 5. december 1994. Kommissionen svarede, at den havde indført "regional konsumtion". Kommissionen gav følgende begrundelse - og jeg citerer:

"Rettighedshaveren vil især kunne løbe risikoen for, at priserne på markedet underbydes på grund af kopier, der på lovlig vis afsættes på markedet uden for Fællesskabet."

"På lovlig vis"!

Ingen havde talt om at forbyde andet end piratkopier. Det er Kommissionens idé at forbyde import af lovlige udgivelser. Det var ikke drøftet forinden. Kommissionen påstod, at det indre marked ikke kan fungere, hvis der anvendes "international konsumtion".

d) *Den ulykkelige fejltagelse*

Kommissionens påstand er ikke rigtig. Det passer ikke. Ensartet anvendelse af "international konsumtion" kan *umuligt* føre til opdeling af det indre marked. Kommissionens forkerte påstand er en af grundene til, at jeg står her i dag. Men hovedproblemet er magtfordrejning, og det vil jeg tale om først.

Afsnit 4: Hovedproblem nr. 1 - Magtfordrejning

Retsmøderapporten nævner ikke magtfordrejning.

Det er jeg ked af, og det har jeg gjort Domstolen opmærksom på.

Magtfordrejning er sagens overordnede problem.

De syv ugyldighedsgrunde er blot følgevirkninger.

Kommissionen ændrede virkningen af en regel, der havde det klare formål at forhindre spredning af piratkopier.

Derved opstår det relevante demokratiske spørgsmål:

Kan Kommissionen bare gøre det?

Selvom direktivets formål er at styrke rettighedshaverne, kan man jo ikke bare afskaffe konkurrencereglerne eller opgive det indre marked.

Man må i det mindste holde sig til sagen.

Spredningsretten blev specifikt indført for at gribe ind overfor piratkopier.

Hverken mere eller mindre.

Stk. 2 blev specifikt indført for at forhindre en opdeling af det indre marked.

Hverken mere eller mindre.

Jeg har offentliggjort dokumentationen på hjemmesiden, så borgerne selv kan sætte sig ind i sagen.

Det er et demokratisk problem, når EUs institutioner laver om i betydningen af de regler, politikerne gennemfører med et klart formål.

Det er ikke afgørende, at ændringen er så indgribende, at jeg kan opremse 7 ugyldighedsgrunde.

Det var Kommissionen alene, der bagefter ville bruge spredningsretten i låne/leje-direktivet til at forbyde billige *lovlige* kopier fra lande udenfor EU.

Jeg ved godt, at den konkurrencebegrænsende virkning blev drøftet i Rådet, da infosoc-direktivet blev vedtaget.

Et flertal i Rådet sagde i den forbindelse, at de ville beskytte de nationale selskaber mod konkurrence fra internationale selskaber, og det er derfor, at den danske regering afviser, at der er et demokratisk problem.

Men er det rigtigt?

Jeg spørger Domstolen:

Fortjener det spørgsmål ikke en selvstændig behandling?

Er det ikke et uvedkommende hensyn at tage i en regel, der allerede er indført med det specifikke formål at forbyde piratkopiering?

Der er ikke engang tale om en ny regel.

Der er tale om at give en gammel regel en ny betydning - uden debat og uden forklaring.

Jeg synes, at det er et demokratisk problem.

Afsnit 5: Hovedproblem nr. 2 - Proportionalitet

Det andet hovedproblem er påstanden om, at ensartet anvendelse af “regional konsumtion” er den *eneste* løsning, der gennemfører det indre marked.

Jeg *har* bemærket Kommissionens forklaringer.

Jeg *har* bemærket Domstolens afgørelse i lignende sager om varemærkeret.

Det er bare stadig forkert.

Jeg vil gerne have, at Domstolen fortæller mig og EUs borgere, hvordan ensartet anvendelse af “international konsumtion” kan føre til en opdeling af det indre marked?

Det kan ikke lade sig gøre.

Kommissionen og Domstolen tager fejl.

Det er selvfølgelig et problem, hvis *nogle* medlemsstater anvender “regional konsumtion”, mens *andre* anvender “international konsumtion”.

Det er klart, at alle medlemsstater må anvende det samme princip.

Men der er altså 2 løsninger at vælge imellem.

Og her kommer proportionalitetsprincippet ind i billedet.

De to løsnings indvirkning på andre forhold skal vurderes.

Jeg spørger:

Hvilken indvirkning har valget af “international konsumtion” på andre forhold?

Jeg svarer selv: Ingen!

Gennemførelse af “international konsumtion” af spredningsretten betyder blot, at spredningsretten kun kan bruges til at forhindre spredning af piratkopier - præcis som det var formålet.

Det forhindrer ikke forbud mod våben, narkotika og GMO-produkter og alt muligt andet, som EU kan finde på at forbyde.

Hvis et flertal af medlemsstater vil forbyde import af varer fra tredjelande af en eller anden årsag, kan de altid gøre det.

Men så handler det ikke om ophavsret og piratkopiering.

Hvad er lige præcis forskellen på en piratkopi og en lovlig kopi?

Svaret er: Rettighedshaverens *samtykke*.

Hvis rettighedshaveren *ikke* har givet samtykke, er der tale om en piratkopi.

Hvis rettighedshaveren *har* givet samtykke, er det *ikke* en piratkopi.

“Regional konsumtion” har derimod negativ indvirkning på konkurrencen og ytringsfriheden. Det må derfor afvises af proportionalitetsprincippet.

“Regional konsumtion” har intet at gøre med piratkopier eller ophavsret.

“Regional konsumtion” foretrækkes af internationale rettighedshavere, alene fordi det giver dem konkurrencemæssige fordele i EU.

Afsnit 6: Bemærkninger til EU-institutionerne

Kommissionen indførte “regional konsumtion”.

Et flertal i Rådet vedtog “regional konsumtion”.

Så på en måde er det naturligt, at de forsvare “regional konsumtion”.

Men det ser ikke ud til, at de har forstået, hvad det egentlig drejer sig om.

De skriver flere ting, som ikke vedrører sagen.

De skriver, at spredningsretten er nødvendig for at forhindre piratkopier.

Ja, det er vi alle sammen enige om, og det er ikke noget problem.

Problemet er forbuddet mod alle de varer, der *ikke* er piratkopier.

De skriver, at man godt kan købe varer, der er bragt på markedet i EU.

Ja, det er rigtigt, og det har heller ikke noget med sagen at gøre.

Problemet er *forbuddet* mod de varer, der er udgivet *udenfor* EU.

De skriver, at regional konsumtion er til gavn for ytringsfriheden.

Det sikrer borgerne adgang til de værker, der er udgivet i EU, siger de.

Det er en besynderlig måde at se tingene på.

Konsumtion er jo ikke nogen nyhed.

Der var konsumtion før infosoc-direktivet.

Men infosoc-direktivet *begrænser* konsumtionen, så der ikke mere er fri adgang til informationer fra verden udenfor EU.

Det er entydigt til skade for ytringsfriheden.

Jeg ved godt, at ytringsfriheden ikke er absolut.

Ytringsfriheden kan begrænses af større hensyn.

Disse hensyn er nævnt i Menneskeretskonventionens artikel 10, stk. 2.

Jeg har læst dem alle sammen omhyggeligt.

Der står ikke noget om særlige økonomiske fordele til internationale selskaber.

Og det er jo det, importforbuddet handler om.

Og så er der et par ting, jeg vil forklare bedre:

Om hjemmel:

Selvfølgelig er der hjemmel til et ophavsretligt direktiv som infosoc-direktivet.

Jeg angriber ikke hele infosoc-direktivet.

Jeg angriber kun det, der giver problemer.

Det er de to ord “i Fællesskabet”, som er gentaget i anden linie i stk. 2.

De to ord stammer fra Kommissionens redigering af låne/leje-direktivet.

Hvis de to ord fjernes igen, er der ikke noget problem, og spredningsretten vil igen være et effektivt middel mod piratkopiering - hverken mere eller mindre.

Det er tilføjelsen af de to ord, der begrænser konkurrencen.

Det er den begrænsning af konkurrencen - og kun den - der savner hjemmel.

Om den praktiske virkning af ugyldighed:

Ugyldighedspåstanden er også begrænset til artikel 4, stk. 2.

Det er vigtigt at forstå, at infosoc-direktivet fungerer lige så godt uden stk. 2.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg sagde allerede i 1991, at stk. 2 kan udelades, da den blot opsummerer Domstolens praksis.

Stk 2 har ikke nogen egentlig funktion.

Konsumtion eksisterede i Domstolens praksis før dette og andre direktiver.

Jeg mener, at Domstolen bør ændre sin praksis og opgive "regional konsumtion" til fordel for "international konsumtion".

Det kan Domstolen gøre selvstændigt.

Infosoc-direktivet fungerer 100 %, selvom artikel 4, stk. 2 fjernes.

Om varemærkeretten og låne/leje-direktivet:

Kommissionen anfører, at medhold til mig ikke får nogen praktisk betydning.

Kommissionen anfører, at rettighedshaverne bare kan benytte varemærkeretten.

Det er ikke rigtigt.

Infosoc-direktivet er det eneste, som omfatter dvd-plader, og som er gennemført i dansk lov.

Men lad det bare være helt klart.

Mine bemærkninger om "regional konsumtion" gælder også varemærkeretten.

Jeg krænker Canons varemærke, hvis jeg sætter Canons mærke på andre varer.

Men det gør jeg ikke, bare fordi jeg køber et Canon kamera i USA.

Kriteriet for varemærkekrænkelser er også, om der er givet samtykke eller ej.

Jeg mener, at "regional konsumtion" også er forkert i varemærkedirektiverne og i låne/leje-direktivet, men de har ikke ramt mig, så jeg kan ikke anlægge sag.

Om Lissabon-processen

Jeg indledte med at sige, Lissabon-processen var slået fejl.

Jeg fortalte, at denne sag indeholder en del af forklaringen.

Først må man forstå, hvordan rettighedshaverne får en konkurrencemæssig fordel ved at forbyde import.

Det vil jeg forklare med et eksempel:

Jeg henviser til "Item Seven" på plancherne.

Det er "Leonard Maltin's Movie & Video Guide" fra 2001.

Den er udgivet i USA og er på over 1600 sider.

Prisen står på omslaget - den koster knap \$ 9.

Jeg købte dette eksemplar af den danske rettighedshaver.

Den kostede også sådan cirka \$ 9 plus forsendelse.

Hvad nu hvis den danske rettighedshaver havde forlangt \$ 15?

Rettighedshaveren vil måske sige, at det er billigt for en bog på 1600 sider?

Jeg vil måske sige: Hvorfor ikke købe den i USA og nøjes med at betale 9 \$?

Man vil jo ikke betale \$ 15 for en bog, der koster \$ 9.

Konkurrencen fra USA holdt prisen nede i Danmark.

Nu betyder infosoc-direktivet, at den danske rettighedshaver kan forbyde mig at købe bogen i USA.

Nu kan den danske rettighedshaver forlange \$ 15 for bogen.

Internationale rettighedshavere kan bruge infosoc-direktivet til at tage en højere pris for varerne i EU.

De skal bare etablere et samarbejde med et selskab i EU.

Det er elementær konkurrencepolitik.

Det handler om at kontrollere markedet.

Der er konkrete eksempler på hjemmesiden www.samhandeljatak.dk.

Konkurrencestyrelsen mener, at producenterne dikterer priserne på halvdelen af alle varer i Danmark.

Producenter af mærkevarer dikterer priserne i 95 % af tilfældene.

Man kan ikke altid se på varerne, om der er givet samtykke til salg i EU.

Der følger jo ikke et certifikat med.

Man kan kun være sikker på at undgå at købe ulovligt importerede varer, hvis man køber alle varerne hos de lokale rettighedshavere.

Selvom rettighedshaverne ompakker de importerede varer, så man kan se, at de må sælges i EU, er det stadig de samme varer som de udenlandske - de har bare fået en højere pris.

Engang var konkurrencepolitikken hovedhjørnестenen i EU.

Konkurrence tvinger producenterne til at være dynamiske og innovative, sagde Kommissionen.

Konkurrence tvinger producenterne til at lytte til markedet, sagde Kommissionen.

Konkurrence tvinger producenterne til at udbyde kvalitetsvarer til lave priser, sagde Kommissionen.

Og Mario Monti ville ikke tillade et system, der fratager forbrugerne et frit valg.

Sådan er det ikke mere.

Kommissionen vil ikke have kvalitetsvarer til lave priser.

Kommissionen vil ikke tvinge producenterne til noget.

I dag er det forbrugerne, der skal tvinges.

Forbrugerne skal tvinges til at købe de dårligste varer og de skal betale mere.

Forbrugerne skal ikke have et frit valg.

Det er Kommissionens, Parlamentets og Rådets holdning i denne sag.

Og så er det, jeg stiller spørgsmålet:

Er EU til gavn for borgerne?

Svaret afhænger af Domstolens afgørelse i denne sag.

Hvorfor skulle den danske rettighedshaver til “*Blue Velvet*” lytte til markedet?
Han har allerede forbudt den amerikanske udgave.
Så forbrugerne er nødt til at købe den ringe danske udgave.

Hvorfor skulle en dansk udgiver af Leonard Maltins bog være effektiv?
Hans egne eksemplarer har han selvfølgelig købt billigt i USA.
Han behøver da ikke at være effektiv.
Han kan bare forbyde parallelimport og sætte prisen op.
Konklusionen er:

Selvfølgelig er der en sammenhæng mellem det importforbud, som er en del af “regional konsumtion”, og den ringe europæiske konkurrenceevne.

Afsnit 7: Et par ord til Domstolen

Jeg har gjort opmærksom på nogle mangler i retsmøderapporten.
Låne/leje-direktivet er ikke nævnt.
Den ændrede virkning af spredningsretten er ikke nævnt.
Jeg ved ikke, om mine indsigelser fører til ændringer.
Men problemet er relevant for borgerne, og de kan følge med på internettet.

Det er EUs fremtid, der står på spil.
Ikke min.

For tre år siden etablerede jeg et selskab i USA.

Det sælger de forbudte dvd-plader fra USA via internettet.

Jeg skyder huller i EUs kulturelle jerntæppe.

Og det går rigtigt godt.

Det går ikke nær så godt for EU.

EU har tabt befolkningen.

Jeg er egentlig stor tilhænger af EU.

Jeg stemte for Fælles Akt i 1986.

Jeg synes, at det indre marked var en god idé.

Idag ser jeg konsekvenserne:

Mine betydelige samlinger af tegneserier, dvd-plader og brugskunst er værdiløse.

Mange års investeringer i Laserdisken er gået tabt.

Jeg må ikke engang bytte comic books i Aalborg Comic Book Club.

Som EU-borger må jeg ikke købe Carl Th. Dreyers filmklassikere og tusindvis af andre film.

Jeg ville aldrig have stemt “ja”, hvis jeg havde forudset, at det blev resultatet.

Jeg vil ikke stole på EU igen, før Domstolen fortæller mig, at det er en fejl.

Jeg vil stemme mod alt, hvad der kommer fra EU, for jeg kan ikke forudsige, hvordan det vil blive brugt imod mig i fremtiden.

Afsnit 8: Domstolens signal til borgerne

Domstolen har to signaler at vælge imellem.

Domstolen kan vælge at sige:

Kære borger

Du skal ikke tro, at Det Europæiske Fællesskab er til for din skyld.

Det er til, så de internationale selskaber kan tjene så mange penge som muligt.

Du kan ikke selv vælge, hvilke varer, du vil købe.

Ytringsfriheden gælder ikke for dig.

Vi vil gerne have, at du stemmer for EUs forfatning og for EUs traktater.

Men vi kan ikke fortælle dig, hvad du stemmer for.

Det beslutter Kommissionen og Rådet først senere.

Domstolen kan også vælge at sende et andet signal.

Domstolen kan i stedet vælge at sige:

Kære borger

Det Europæiske Fællesskab er dit projekt.

Du skal vide, at dine rettigheder tages alvorligt.

Du kan stole på, at EU er et demokratisk projekt.

Men EU har også brug for din hjælp.

Du skal aktivt gøre brug af dine rettigheder.

Så gavner du ikke blot dig selv, men hele Fællesskabet.

Det vil vi slå fast med dommen i den her sag.

Domstolen må vælge et af de to signaler.

Der er ingen mellemvej.

Jeg vil hjælpe med at sprede budskabet - uanset hvad Domstolen vælger.

TAK